

Дамян Дамянов

Лъжа ли беше първата ни
ласка...

Лъжа ли беше първата ни ласка?...
Или за ласки само бях мечтал?
Затуй ли нощем все насън ме стряска
един копнеж – роден, но неживял?...
Със теб си имах някога огнище.
Там греех две премръзнали ръце.
Гордеех се пред всички с него: „Вижте,
от туй е топло моето сърце!“
Домът ми беше толкова уютен!
Бедняшки, ала спретнат беше той.
Едно дете люлеех там на скути
и тоз немирник беше мой и твой.
И мой бе оня щъркел, дето лятос
под нашия въртеше своя дом.
И моя беше ти, заради която
света бих минал три пъти пешком!...
Но моя бе и мъката, а нея
не слагах под глава, когато спях...
И този дом измислен тя отвей,
и този дом измислен стана прах...
Затуй към всеки светъл чужд прозорец
издигам днеска последа си ням
и радвам се, че вътре има хора –
дечица, смях, огнище има там!
Аз всяка чужда радост съм обсебил –
деца ли срещна – милвам с две ръце.
Светът е мой... Но ако те има тебе,
как пълно би било това сърце.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8691>]